

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.07.1978, sp. zn. 11 Tz 36/78, ECLI:CZ:NS:1978:11.TZ.36.1978.1

Číslo: 37/1979

Právní věta: Skutečnost, že pachatel odcizil zboží v hodnotě nepřevyšující 100 Kčs v samoobsluze, sama o sobě nezvyšuje stupeň nebezpečnosti činu na úroveň, jaká se vyžaduje pro přečin proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., o přečinech (§ 1 cit. zák.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 31.07.1978

Spisová značka: 11 Tz 36/78

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přečin proti majetku v socialistickém vlastnictví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3 odst. 4 150/1969 Sb. § 3 odst. 1 písm. a) 60/1961 Sb. § 19

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1979 sb. rozh.

Skutečnost, že pachatel odcizil zboží v hodnotě nepřevyšující 100 Kčs v samoobsluze, sama o sobě nezvyšuje stupeň nebezpečnosti činu na úroveň, jaká se vyžaduje pro přečin proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., o přečinech (§ 1 cit. zák.).

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31. 7. 1978 sp. zn. [11 Tz 36/78](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil trestní příkaz obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 11. 1977 sp. zn. 2 T 182/77 a věc obviněné H. B. postoupil Obvodnímu národnímu výboru v Praze 4 k projednání jako přestupek.

Z odůvodnění:

Trestním příkazem obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 11. 1977 sp. zn. 2 T 182/77 byla obviněná H. B. uznána vinnou přečinem proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. a odsouzena za to k peněžitému trestu ve výši 500 Kčs s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. Uvedeného přečinu se měla obviněná

dopustit tím, že dne 12. 10. 1977 kolem 7.00 hod. odcizila v samoobslužné prodejně Pramenu Praha v Praze 4 mýdlo, cukr, džem a další zboží, vše v celkové hodnotě 86,80 Kčs.

Trestní příkaz nabyl právní moci dne 29. 3. 1978.

Proti tomuto trestnímu příkazu podal ve prospěch obviněné stížnost pro porušení zákona generální prokurátor ČSR. Dovozuje v ní, že sice skutková zjištění jsou správná, ale právní posouzení není v souladu se zákonem. Má za to, že vzhledem k osobě pachatelky i vzhledem k nízké škodě, která byla jejím činem způsobena, nemohlo jít o přečin proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., ale jen o přestupek proti socialistickému soužití podle § 19 zák. č. 60/1961 Sb.

Nejvyšší soud České socialistické republiky přezkoumal z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona napadené usnesení jakož i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Nutno přisvědčit námitce vyslovené ve stížnosti pro porušení zákona, že právní posouzení obviněné není v souladu se zákonem. Podle ustanovení § 1 odst. 2 zák. č. 150/1969 Sb. čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není přečinem, i když jinak vykazuje znaky přečinu.

Podle zpráv založených ve spise obviněná H. B. požívá dobré pověsti. Je tiché, uzavřené povahy a na veřejnosti se chová slušně. Její rodinné poměry jsou spořádané. Na pracovišti, kde je zařazena jako uklízečka a svačínářka, má velmi dobrou pracovní morálku. Dosud nebyla soudně stíhána. Skutek, kterého se dopustila v samoobslužné prodejně, je možno hodnotit jako zcela ojedinělé vybočení. Jejím jednáním byla způsobena škoda ve výši 86,80 Kčs a byla ihned uhrazena. Obviněná se doznala a projevila upřímnou lítost.

Jednání obviněné tedy po stránce formální sice naplňuje znaky přečinu proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., ale z uvedených důvodů jde o skutek, jehož stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je nepatrný. Pro tento závěr svědčí nejen okolnosti případu, kladné hodnocení osoby pachatelky, ale především výše způsobené škody. Škoda nedosáhla ani částky 100 Kčs, což je hranice, která podle ustálené judikatury je považována za dělicí mez mezi přečinem a odpovídajícím přestupkem (srov. sb. rozh. tr. 66/1972). Skutečnost, že k odcizení zboží došlo v samoobsluze, sama o sobě nezvyšuje stupeň nebezpečnosti činu na úroveň, jaká se vyžaduje pro přečin.

Skutek, pro který je obviněná stíhána, není tedy přečinem ani trestným činem. Kdyby obvodní soud pro Prahu 4 správně věc posoudil se zřetelem na všechna hlediska určující stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, musel by podle § 314c odst. 1 písm. b) tr. ř. věc postoupit příslušnému národnímu výboru, konkrétně Obvodnímu národnímu výboru v Praze 4. Protože tak neučinil, porušil zákon v ustanovení § 1 odst. 2 zák. č. 150/1969 Sb. ve vztahu k ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. v neprospěch obviněné.